

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Ez 33, 1 – 9

Text: Mt 18, 18 – 20 *Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi. Opět vám pravím, shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní. Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich."*

V ekumenickém překladu je tento oddíl nazván: „O moci církve“. Nemyslím si, že je to úplně št'astné. Navozuje to představu, jakoby církev měla moc manipulovat samotným Bohem a ovlivňovat jeho nebeské soudy. A bohužel, v dějinách si toto právo často skutečně uzurpovala. To je opravdu velmi nešťastné pochopení.

Když už, tak bych ten oddíl nazval „O odpovědnosti církve“. Protože smyslem Ježíšova výroku je skutečnost, že naše myšlenky, slova a činy mají nebetyčný dosah, doslova jsou donebevolající. Ovšemže nejen v negativním, nýbrž i v pozitivním významu. Tak je třeba chápat text: „Cokoli odmítnete na zemi, to má dosah až do nebe, a cokoli přijmete na zemi, to má své následky dokonce v samém nebi.“ Jinými slovy, dobře si rozmyslete, co děláte. Protože, navíc, jak říká text, může se to týkat čehokoliv zde na zemi.

Zastavme se ovšem u dvojice slov, která jsou tu přeložená jako: „odmítnout“ a „přijmout“. Jejich význam je poněkud nejasný. Odmítání a přijímání může navozovat představu nějakého vyjádření, verdiktu, či soudního výroku. Může také vyjadřovat, že se církev něčemu brání a něčemu se naopak otvírá. Nicméně doslovný překlad z řečtiny mluví o svazování a rozvazování. Což je možná ještě zašmodrchanější termín než přijímat a odmítat.

Ale tady nám hodně pomůže, pokud budeme tento výrok vnímat v kontextu celého Ježíšova kázání, které je obsahem 18. kapitoly Matoušova evangelia. Zde je jeho stručné shrnutí: Ježíš na otázku učedníků, kdo je největší v království nebeském odpovídá tak, že postaví doprostřed malé dítě. Dále varuje před tím, abychom nesváděli tyto maličky k hříchu. A jestliže někdo z nich zhřeší, pak je jako ovečka, kvůli které je správný pastýř ochoten nechat devadesát devět ovcí na horách a jde hledat tu jedinou ztracenou. A najde-li ji, má si její zpovědní tajemství vyslechnout mezi čtyřma očima, případně si přibrat jen jednoho nebo dva další důvěrníky, a ne hned celou církev. Tedy, stručně řečeno, Ježíš ve svém kázání mluví o vztazích mezi lidmi, o vztazích ve společenství církve, resp. o vztahu celého společenství k jednotlivým věřícím. Nebo také o duchovní péči a pastoraci.

A v této souvislosti je nesmírně důležité, říká Ježíš, jak se stavíme k jednotlivým bližním. Jestli je jako církev přijímáme nebo odmítáme. Např. jestli respektujeme jejich svobodu nebo jim svazujeme a podkopáváme nohy. Protože to má obrovský dosah a dopad právě na ty maličky, křehké a citlivé duše. Ježíš říká: Bohu vůbec není jedno, jak se pozemská církev staví ke všem těm obyčejným věřícím. Bohu to prostě není jedno. Naše odmítnutí bližního je silně vnímáno až v samotném nebi. A naopak, přijmeme-li někoho s láskou, má z toho radost celé nebe. Církev má takovou (v uvozovkách) „moc“, že dovede svým chováním mnoho lidí od Pána Boha odradit či dokonce odehnat. Pokud je církev taková, že lidi vnitřně svazuje a oni pak jsou vnitřně nesvobodní, nebo je odrazuje tak, že pak nejsou schopni ani překročit práh kostela, tak je to velká vina církve před Bohem.

Jenže, bratři a sestry, Ježíš říká, že ono je to celé ještě zašmodrchanější. Nejde jen o to, zda lidi přijímáme nebo odmítáme tady na zemi a v církvi. Ono přece nejde v první řadě

o pozemskou církev. Jde o to, co bible nazývá „království nebeské“. Uvědomte si, že když někomu zprotivíte evangelium, tak mu uzavíráte cestu k Bohu a do Božího království. Nám přece nemá jít v první řadě o tu naši milou církev a o to, aby nás tu bylo víc. Nám má jít o spásu lidí kolem nás. Proto, když někoho odmítnete na zemi, na té lidské rovině, na té vztahové, má to vliv i na jeho osobní vztah s Bohem. Má to pro něj dosah až do toho nebeského království. Nebo použijeme-li to řecké výrazivo „svázat“ a „rozvázat“, pak bychom mohli říci třeba: cokoli zamotáte tady na zemi, zamotáte lidem, kteří chtějí směřovat do nebe. Církev ale má lidi rozvazovat – osvobozovat ze všelijakých svázaností, závislostí, z pout hříchu, ze sítí pokušení, aby byli volní a svobodní pro směřování k Bohu. A proto Ježíš apeluje na církev: Dejte si dobrý pozor na to, co děláte, protože to má důsledky, které si ani neuvědomujete. Cokoli odmítnete a svážete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete a rozvážete na zemi, bude přijato a rozvázáno v nebi.

Ježíš ovšem svůj výrok nemyslí jen jako varování. On ho vyslovuje neutrálně. To slovo má nejen negativní ale i pozitivní význam. Zasazuje-li se církev o člověka, má to opět dosah až na věčnost. Posláním církve není budovat tento svět, nýbrž zpřístupňovat lidem cestu do Božího království. Zvěstovat evangelium. Rozvazovat lidem pouta. Otevírat slepým oči. Sehnuté napřimovat. Dodávat naději. I to je donebevolající, ale v tom dobrém smyslu.

A Ježíš mluví o tom, že když církev takto volá do nebe, tak to má skutečně dosah až do nebe a Bůh na to slyší. Přitom Ježíš nemyslí církev jako instituci, nýbrž jako společenství, začínající už třeba jen ve dvou lidech, kteří se dokážou shodnout při společných modlitbách. A to je také smyslem Ježíšovy věty: „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní.“ To znamená, nejde jen o to, co my tady na zemi děláme a říkáme, ale také zda se dokážeme mezi sebou domluvit, shodnout, aby z toho byla, jak slyšíme v řeckém textu doslova „symfonie“. A hlavně, zda to vše konzultujeme s Bohem a počítáme s jeho intervencí. Kde však není v samém centru Ježíš Kristus, tam se církev mívá se svým posláním a dílo církve je pak samoučelné a postrádá své zacílení do nebe. Ale tam, kde se křesťané setkávají ve jménu Kristovu, tam je on sám uprostřed nich. A tak vše, co děláme, děláme před Boží tvář a v odpovědnosti Ježíši Kristu. V odpovědnosti vůči nebi. Cokoli odmítneme na zemi, má dosah do nebe, a cokoli přijmeme na zemi, má své důsledky v samotném nebi.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, dej, ať nejsme nikomu překážkou a kamenem úrazu na cestě do Božího království. Prosíme, připomínej nám naši odpovědnost před tebou i před bližními, kteří tě chtějí nalézt. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, prosíme, svým Duchem svatým oslovuj vždy znovu ty, které my jsme oslovit nedokázali či které jsme dokonce od tebe odradili. Prosíme za ty, kteří nemají ke křesťanům důvěru, protože jsme jejich důvěru zklamali. Prosíme za ty, kteří tě vnímají jen skrze porušenou církev a tajemství tvé přítomnosti je jim skryto. Modleme se za všechny, kteří neznají tvůj hlas jako hlas svého dobrého pastýře. Prosíme za ty, jejichž víra utrpěla šrámy díky lidskému nátlaku, manipulaci či dokonce demagogii. Modleme se, Pane, za svědeckví církve, aby bylo autentické, upřímné a pokorné. Prosíme za lidi odmítané, opuštěné ve svém trápení, za ty, kdo jsou se svými bolestmi sami. Modleme se za naše nemocné. Pane Ježíši, ty jsi nemocné uzdravoval, spoutané rozvazoval, zajaté vysvobozoval. Dej, ať dovedeme ve tvém Duchu takto sloužit našim bližním i my a otvíráme jim tak výhled ke království tvého nebeského Otce. Amen.*